

JAMES S. A. COREY

CALIBANOVA VOJNA

Ljndeni

Calibanova vojna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

James S. A. Corey
Calibanova vojna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

CALIBANOVA
VOJNA

JAMES S. A. COREY

CALIBANOVA VOJNA

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Pre Bestera a Clarka, vďaka ktorým sme teraz tu.

PROLÓG: MEI

„MEI?“ OZVALA sa slečna Carrie. „Buď taká dobrá a odlož farbičky. Prišla tvoja mama.“

Trvalo jej niekoľko sekúnd, kým pochopila, čo učiteľka vraví, nie preto, že by jej Mei nerozumela – mala štyri roky a už bola veľká –, ale pretože nezapadali do sveta tak, ako ho poznala. Jej mama nemohla prísť. Mamina odišla z Ganymedu a šla bývať na Ceres, pretože, ako jej to vysvetlil ocko, potrebovala voľno. Mei sa rozbúšilo srdce a pomyslela si: *Vrátila sa.*

„Mama?“

Z miesta za detským maliarskym stojanom jej výhľad na dvere predsiene zakrývalo koleno slečny Carrie. Ruky mala lepkavé od prstových farieb a dlane samú červenú, modrú a zelenú špirálu. Predklonila sa a chytila sa nohy slečny Carrie, jednak aby ju odsunula, jednak aby sa o ňu mohla pri vstávaní oprieť.

„Mei!“ zvolala slečna Carrie.

Mei pozrela na šmuhu na učiteľkiných nohaviciach a na potláčaný hnev v jej širokej tmavej tvári.

„Prepáčte, slečna Carrie.“

„Nič sa nestalo,“ odvetila učiteľka napäto, čo znamenalo, že sa práveže stalo, ale Mei za to nepotrestá. „Buď taká dobrá, choď si umyť ruky a potom po sebe uprac. Zvesím tvoj obrázok a môžeš ho podarovať mame. To je psíček?“

„Je to vesmírne monštrum.“

„Je to veľmi pekné vesmírne monštrum. Teraz si bež umyť ruky, zlatko.“

Mei prikývla, otočila sa a rozbehla sa do kúpeľne. Jej maliarska zásterka sa okolo nej trepotala ako handra, ktorá uviazla vo ventilácii.

„A nechytaj sa stien!“

„Prepáčte, slečna Carrie.“

„Nič sa nestalo. Len to po sebe utri, keď si umyješ ruky.“

Pustila vodu naplno a farby a špirály sa jej zliali z kože. Osušila si ruky bez toho, aby si všímala, či jej z nich kvapká alebo nekvapká voda. Zdalo sa jej, akoby gravitácia zrazu pôsobila iným smerom, namiesto k podlahe ju ťahala k dverám a predsieni. Ostatné deti, ktoré sa nakazili jej nadšením, sledovali, ako zo steny zotrela väčšinu odtlačkov prstov, hodila nádoby s farbami naspäť do škatule a škatuľu na policu. Nečakala na pomoc od slečny Carrie, pretiahla si zásteru cez hlavu a napchala ju do recyklačného koša.

Slečna Carrie stála v predsieni s ďalšími dvoma dospelákmi, no ani jeden z nich nebola jej mama. Jedna bola neznáma žena, ktorá so slušným úsmevom opatrne držala obrázok vesmírneho monštra. Ten druhý bol doktor Strickland.

„Nie, chodenie na záchod zvláda veľmi dobre,“ vravela slečna Carrie. „Hoci nejaká nehoda sa sem-tam stane.“

„Samozrejme,“ pritakala žena.

„Mei!“ zvolal doktor Strickland a sklonil sa tak, že bol len o kúsok vyšší od nej. „Ako sa má moje obľúbené dievčatko?“

„Kde je...“ začala Mei, no ešte než stihla povedať *mama*, doktor Strickland ju zovrel v náručí. Bol väčší ako ocko a voňal ako soľ. Zaklonil ju, pošteklil ju na bokoch a ona sa tak rozosmiala, že ďalej nemohla rozprávať.

„Veľmi pekne vám ďakujeme,“ povedala žena.

„Rada som vás spoznala,“ odvetila slečna Carrie a žene podala ruku. „Naozaj sa tešíme, že tu Mei máme.“

Doktor Strickland štekľil Mei, až kým sa dvere do Montessori škôlky za nimi nezavreli. Vtedy Mei lapila dych.

„Kde je mama?“

„Čaká na nás,“ slúbil doktor Strickland. „Zoberieme ťa za ňou.“

Novšie ganymedské chodby boli širšie, zelenšie a recyklátory vzduchu v nich takmer nebolo treba. Z desiatok hydroponických kvetnáčov sa valili vejárovité listy ariek tenké ako britvy. Dolu stenami sa plazili široké žlto-zelené prúžkované listy potosovcov. Pod oboma sa dvíhali jednoduché tmavozelené listy svokriných jazykov. Plno-spektrálne žiarivky svietili na bielo-zlato. Ocko vravel, že presne tak vyzerá slnečné svetlo na Zemi, a Mei si planétu predstavovala ako obrovskú spleť sieť rastlín a chodieb, kde na jasnomodrej stropnej oblohe svietia slnečné pásiky a vy môžete preliezť cez steny a ocitnúť sa niekde inde.

Mei si oprela hlavu o plece doktora Stricklanda, pozerala zaňho a menovala každú rastlinu, ktorú minuli. *Sansevieria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Ocka vždy potešilo, keď použila správny názov. Keď to robila aj teraz, cítila sa uvoľnenejšie.

„Ešte nejaké ďalšie?“ spýtala sa žena. Bola pekná, no Mei sa nepáčil jej hlas.

„Nie,“ odpovedal doktor Strickland. „Mei je posledná.“

„*Chysalidocarpus lutescens*,“ povedala Mei.

„Dobre,“ odvetila žena a potom to o niečo tichšie zopakovala: „Dobre.“

Čím viac sa blížili k povrchu, tým viac sa chodby zužovali. Staršie chodby pôsobili špinavšie, hoci v skutočnosti špinavšie vôbec neboli. Boli iba opotrebovanejšie. V obytných štvrtiach a laboratóriách pri povrchu žili po príchode na Ganymedes Meini starí rodičia. Tunely vtedy nezachádzali hlbšie. Miestny vzduch zvláštne páchol a recyklátory, ktoré museli nepretržite bežať, hučali a buchotali.

Dospeláci sa veľmi nerozprávali, no doktor Strickland si občas spomenul, že so sebou majú aj Mei, a niečo sa jej spýtal: Čo je jej obľúbená rozprávka na staničnom kanále? Ako sa volá jej najlepší kamarát v škôlke? Čo mala dnes na obed? Mei čakala, že jej začne

klásť ďalšie otázky, tie, ktoré časom prišli vždy, a mala pripravené odpovede.

Škriabe ťa hrdlo? Nie.

Zobudila si sa spotená? Nie.

Kakala si tento týždeň krv? Nie.

Papala si lieky dvakrát denne každý deň? Áno.

Tentoraz sa však doktor Strickland na nič z toho nespýtal. Chodby, po ktorých kráčali, boli čoraz staršie a užšie, až sa napokon žena musela presunúť za nich, aby popri nich mohli prejsť ľudia z opačného smeru. Žena stále niesla v ruke Mein obrázok, zrolovaný, aby sa papier nepokrčil.

Doktor Strickland zastal pred neoznačenými dverami, prehodil si Mei na druhý bok a z vrecka nohavíc vytiahol príručný terminál. Vyťukal niečo v programe, ktorý Mei ešte nikdy nevidela, a dvere sa otvorili, pričom tesnenie hlasno puklo ako v starých filmoch. Chodba, do ktorej vošli, bola plná harabúrd a starých kovových škatúl.

„Toto nie je nemocnica,“ poznamenala Mei.

„Je to špeciálna nemocnica,“ vysvetlil jej doktor Strickland. „Ešte si tu nebola, však nie?“

Nevyzeralo to tu ako v nemocnici. Priestor pripomínal opustené tunely metra, o ktorých jej občas rozprával ocko. Pozostatky z obdobia výstavby stanice, ktoré sa dnes používali iba ako sklad. Ale na konci tohto stálo niečo ako prechodová komora, a keď cez ňu prešli, okolie pripomínalo nemocnicu o niečo viac. Minimálne bolo čistejšie a páchlo ozónom ako dekontaminačné komory.

„Mei! Ahoj, Mei!“

Bol to jeden z veľkých chlapcov, Sandro. Mal takmer päť. Mei mu zamávala, keď ho doktor Strickland obišiel. Uľavilo sa jej, keď videla, že sú tu aj veľkí chlapci. Ak tu boli veľkí chlapci, tak bolo všetko pravdepodobne v poriadku, hoci tá žena, ktorá sprevádzala doktora Stricklanda, nebola jej mama. Čo jej pripomenulo...

„Kde je mama?“

„Hneď za ňou pôjdeme,“ ubezpečil ju doktor Strickland. „Len najprv musíme vybaviť pár maličkostí.“

„Nie,“ vyhlásila Mei. „Nechcem.“

Odniesol ju do miestnosti, ktorá tak trochu pripomínala ordináciu, iba bez kreslených levov na stenách a bez stolov v tvare usmievajúcich sa hrochov. Doktor Strickland ju položil na oceľový vyšetrovací stôl a pohladkal ju po hlave. Mei si prekrížila ruky a zamračila sa.

„Chcem mamu,“ fňukla netrzeplivo presne tak, ako občas ocko.

„Počkej tu a skúsím to zariadiť,“ usmial sa doktor Strickland. „Umea?“

„Myslím, že sme pripravení. Treba informovať operačné stredisko, naložiť náklad a môžeme ísť na to.“

„Dám im vedieť. Ostaň tu.“

Žena prikývla a doktor Strickland odišiel. Žena pozrela dole na Mei. Na jej peknej tvári nebolo ani stopy po úsmeve. Mei sa nepáčila.

„Chcem svoj obrázok,“ vyhlásila Mei. „Ten nie je pre vás. Je pre mamu.“

Žena pozrela na obrázok v ruke, akoby zabudla, že ho drží. Rozvinula ho.

„To je mamino vesmírne monštrum,“ vysvetlila Mei. Tentoraz sa žena usmiala. Podala obrázok Mei a ona jej ho vyšklbla. Trochu tým pokrčila papier, ale bolo jej to jedno. Znova si prekrížila ruky, zamračila sa a fňukla.

„Máš rada vesmírne monštrá?“ spýtala sa žena.

„Chcem mamu.“

Žena pristúpila bližšie. Voňala ako umelé kvety a mala tenké prsty. Zložila Mei na zem.

„Poď, drobec,“ vyzvala ju. „Niečo ti ukážem.“

Žena vykročila preč a Mei na okamih zaváhala. Tá žena sa jej nepáčila, ale ostať tu sa jej nepáčilo ešte viac. Nasledovala ju. Žena prešla po krátkej chodbe k veľkým kovovým dverám, ktoré pripomínali dvere starodávnej prechodovej komory, vytukala kód, a keď sa otvorili, prešla cez ne. Mei ju nasledovala. Miestnosť za dverami bola chladná. Mei sa nepáčila. Nestál v nej žiaden vyšetrovací stôl, len veľká sklenená kocka ako akvárium na ryby, ibaže v tejto nebo-

la voda a tvor vnútri nebola ryba. Žena pokynula Mei, aby podišla bližšie, a keď to Mei spravila, rázne zaklopala na sklo.

Tvor vnútri zdvihol zrak. Bol to muž, ale nahý a jeho koža nevyzerala ako koža. Oči mu modro žiarili, akoby mu v hlave planul oheň. A s jeho rukami niečo nebolo v poriadku.

Načiahol sa k sklu a Mei začala kričať.

PRVÁ KAPITOLA: BOBBIE

„SNOOPY JE ZNOVA V SLUŽBE,“ oznámil slobodník Hillman. „Jeho veliaci dôstojník naňho musí byť našťvaný.“

Rotmajsterka Roberta Draperová z Marťanskej lodnej pechoty si priblížila obraz na displeji v brnení a pozrela smerom, kam ukazoval Hillman. Jednotka zložená zo štyroch vojakov Spojených národov dva a pol kilometra od nich pochodovala okolo svojej základnej stratenej v svetle obrovskej skleníkovej kupoly, ktorú strážili. Skleníkovej kupoly, ktorá bola v takmer každom ohľade identická s tou, ktorú práve strážila jej jednotka.

Jeden zo štvorice vojakov mal na okrajoch prilby čierne šmuhy, ktoré vyzerali ako uši bigla.

„Hej, je to Snoopy,“ prisvedčila Bobbie. „Dnes bol na každej hliadke. Ktovie, čo také urobil.“

Na hliadke pri ganymedských skleníkoch ste využili akúkoľvek príležitosť zabaviť sa. Vráťane špekulovania nad životmi vojakov z druhej strany.

Druhej strany. Pred osemnástimi mesiacmi žiadne strany neexistovali. Vnútorne planéty boli ako jedna veľká, šťastná, mierne dysfunkčná rodina. Potom prišiel Eros, supervelmoci si zrazu rozdeľovali slnečnú sústavu a Ganymedu, obilnice Jupitera, sa ani jedna strana nechcela vzdať.

Ganymedes ako jediný mesiac Jupitera s magnetosférou predstavoval jediné miesto, kde sa v silnom radiačnom páse planéty dali v skleníkoch pestovať plodiny. Civilistov v kupolách a habitatoch

však pred ôsmimi remami, ktoré na povrch mesiaca denne dopadali, aj tak chránili ďalšie štíty.

Bobbino brnenie bolo navrhnuté tak, aby v ňom mohla prejsť cez kráter po jadrovej bombe pár minút po výbuchu. Zároveň bránilo Jupiteru, aby členov Martánskej lodnej pechoty sprážil.

Kupola za hliadkujúcimi vojakmi zo Zeme žiarila v lúčoch slabého slnečného svetla, ktoré zachytávali obrovské orbitálne zrkadlá. Väčšina zemských rastlín by aj s ich pomocou zahynula. Nádej na prežitie v tej troške svetla, ktorú zrkadlá odrážali, mali iba ich výrazne modifikované odrody z rúk ganymedských vedcov.

„Blíži sa súmrak,“ poznamenala Bobbie. Stále sledovala vojakov zo Zeme pred malou základňou a vedela, že aj oni sledujú ju. Okrem Snoopyho zazrela aj jedného, ktorého volali Škvárna, pretože či už to bol muž, alebo žena, meral tak meter a štvrt. Premýšľala, ako oni volajú ju. Možno Veľký červený. Stále nosila brnenie s kamuflážovým vzorom určeným na maskovanie na povrchu Marsu. Nebola na Ganymede dostatočne dlho, aby si ho nechala premaľovať na škvrnito sivo-biely.

Orbitálne zrkadlá v priebehu piatich minút jedno po druhom zhasli a Ganymedes na pár hodín zašiel za Jupiter. V skleníku za Bobbie sa zaplo umelé osvetlenie a kupola sa rozžiarila na aktinicky modro. Celkovo svetla až tak neubudlo, no tiene sa zvláštne kolísali. Slnko nad nimi – ani nie kotúč, skôr najjasnejšia hviezda – pri zachádzaní za okraj Jupitera zažiarilo a na okamih osvetlilo jeho slabé prstence.

„Vracajú sa dnu,“ oznámil desiatnik Travis. „Snoopy ide posledný. Chudák chlap. Môžeme to zabalíť aj my?“

Bobbie prešla pohľadom po jednotvárnom špinavom ganymedskom ľade. Dokonca aj v technologicky vyspelom brnení cítila jeho chlad.

„Nie.“

Členovia jej jednotky zareagovali šomraním, no zaradili sa za Bobbie a pod jej velením sa v nízkej gravitácii pomaly šuchtali okolo kupoly. Okrem Hillmana a Trvisa mala na tejto konkrétnej hliadke v skupine aj jedného zelenáča menom Gourab. A hoci strávil medzi

pechotou tak minútu a pol, šomral lenivým prízvukom obyvateľov Valles Marineris rovnako nahlas ako ostatní dvaja.

Nemohla im to vyčítať. Bola to zbytočná práca. Len aby sa marťanskí vojaci na Ganymede nenudili. Keby sa Zem rozhodla, že si Ganymedes privlastní, štyria pešiaci pri skleníkovej kupole by ju nezastavili. Na orbite stáli v napätej patovej situácii desiatky zemských a marťanských lodí a pozemné jednotky by na vypuknutie bojov upozornilo až planetárne bombardovanie.

Kupola po jej lavici merala na výšku takmer pol kilometra. Trojuholníkové sklenené panely delili ligotavé podpery farby mede, vďaka ktorým stavba pripomínala obrovskú Faradayovu klietku. Bobbie v skleníkových kupolách nikdy nebola. Vyslali ju sem z Marsu v rámci posilnenia marťanskej prítomnosti v oblasti vonkajších planét a hliadkovala na povrchu takmer od príchodu. Z Ganymedu poznala len prístav, malú základňu pechoty a ešte menšiu základňu, ktorá pre ňu momentálne bola domovom.

Cestou okolo kupoly sledovala nezaujímavú krajinu. Ganymedes sa menil len pri katastrofických udalostiach. Povrch tvorili zväčša kremičitanové horniny a vodný ľad o niekoľko stupňov teplejší ako vesmír. Kyslíková atmosféra bola taká riedka, že by sa dala pomýliť s priemyselným vákuom. Ganymedes nečelil erózii ani vplyvom počasia. Menil sa vďaka skalám, ktoré naň padali z vesmíru, alebo keď sa teplá voda z tekutého jadra predrala na povrch a dočasne vznikli jazerá. Ani jedno z toho sa nestávalo často. Doma na Marse vyzerala krajina vďaka vetru a prachu hodinu čo hodinu inak. Tu kráčala po stopách, ktoré vyšliapala včera, predvčerom, predpredvčerom. A keby sa sem nikdy nevrátila, tie stopy by ju prežili. Premýšľala, že je to tak trochu desivé.

Inokedy plynulé syčanie a búchanie jej brnenia s posilňovačmi sily začalo prerušovať rytmické vrzganie. Zvyčajne displej v prilbe vypínala. Zahltil človeka toľkými informáciami, až videl všetko, len nie to, čo mal priamo pred sebou. Teraz ho však zapla a pomocou žmurkania a pohybov očí prešla na obrazovku s diagnostikou. Žltá kontrolka ju varovala, že regulátoru ľavého kolena dochádza hydraulická kva-

palina. Musela odniekiaľ vytekať, no pomaly, pretože brnenie nedokázalo dieru nájsť.

„Chlapi, počkajte chvíľku,“ požiadala. „Hilly, nemáš v batohu hydraulickú kvapalinu navyše?“

„Mám,“ odvetil Hillman a okamžite ju začal vyťahovať.

„Strekol by si mi trochu do ľavého kolena?“

Kým pred ňou Hillman čupel a pracoval na jej brnení, Gourab a Travis začali debatovať o niečom, čo znelo ako šport. Bobbie prestala počúvať.

„Toto brnenie je predpotopné,“ poznamenal Hillman. „Mala by si ho vymeniť za novšie. Takéto veci sa ti budú stávať čoraz častejšie.“

„Hej, mala by som,“ uznala Bobbie. Nebolo to však také ľahké. Bobbie sa so svojou postavou do štandardného modelu nezmestila, a kedykoľvek požiadala o brnenie na mieru, robili jej v pechote zo života peklo. Merala niečo cez dva metre, čiže iba o trochu viac ako priemerný Marťan, no vďaka polynézskym predkom vážila v plnej gravitácii viac než sto kíl. Nič z toho netvoril tuk – stačilo, aby čo i len prešla cez posilňovňu, a jej svaly sa už nafukovali. Ako vojačka pravidelne cvičila.

Brnenie, ktoré teraz mala na sebe, bolo za dvanásť rokov v aktívnej službe prvé, ktoré jej skutočne sedelo. A hoci sa na ňom začínal podpisovať jeho vek, údržba bola jednoduchšia ako prosíkanie o nové.

Hillman si odkladal nástroje, keď Bobbie zapraskala vysielacia.

„Základňa štyri volá oddiel jeden. Ozvite sa, oddiel.“

„Potvrdzujem, štvorka,“ odpovedala Bobbie. „Tu oddiel jeden. Počúvam.“

„Oddiel jeden, kde ste? Máte polhodinové meškanie a niečo sa tu dosralo.“

„Prepáčte, štvorka, mali sme technické problémy,“ odvetila Bobbie. Zaujímalo ju, čo také sa mohlo dosrať, ale nie až tak, aby sa na to pýtala na verejnej linke.

„Okamžite sa vráťte na základňu. Na základni Spojených národov sa strieľa. Uzatvárame oblasť.“

Bobbie chvíľu trvalo, kým tie slová pochopila. Videla, ako na ňu jej muži hľadajú a z tváří im srší zmätok a strach.

„Ehm, Pozemšťania začali strieľať?“ vypadlo z nej napokon.

„Zatiaľ nie na nás, ale začali. Pohnite zadkom a vráťte sa sem.“

Hillman vstal. Bobbie ohla koleno a na diagnostickej obrazovke zasvietila zelená. Hillymu vďačne kývla hlavou a potom prikázala: „Poklusom v klus naspäť na základňu. Ideme.“

Bobbie a jej jednotku od základne stále delilo pol kilometra, keď bol vyhlásený všeobecný poplach. Displej v jej brnení sa automaticky rozsvietil a prepol do bojového módu. Senzory začali hľadať nepriateľov a napojili sa na jeden zo satelitov, aby mala k dispozícii mapu oblasti. Zacítila štuknutie, keď sa zbraň zabudovaná do pravej ruky brnenia prepla do palebného módu.

Vypuknutie orbitálneho bombardovania by sprevádzalo tisíc varovaní, no aj tak pozrela na oblohu. Žiadne záblesky ani stopy po strelách. Len obrovský Jupiter.

Bobbie vyrazila dlhými klusavými krokmi k základni. Jej jednotka ju bez slova nasledovala. Človek s výcvikom na používanie brnenia s posilňovačmi sily mohol v nízkej gravitácii rýchlo odbehnúť veľké vzdialenosti. O pár sekúnd za oblúkom kupoly zazreli základňu a o ďalších pár sekúnd aj dôvod poplachu.

Na marťanskú základňu útočili vojaci Spojených národov. Dlhoročná studená vojna prechádzala do horúceho konfliktu. Niekde hlboko pod chladnými reakciami, ktoré si osvojila vďaka tréningu a disciplíne, zacítila prekvapenie. Neverila, že tento deň nadíde.

Zvyšok jej čaty stál pred základňou v palebnej línii nasmerovanej na pozíciu Spojených národov. Nieкто riadil Jódžinbóa, štvormetrového bojového robota, ktorý sa týčil nad ostatnými vojakmi ako obrnený bezhlavý obor a masívnym guľometom pomaly zamieraval blížiacich sa vojakov Zeme. Vojaci Spojených národov plynulo a v plnej rýchlosti zdolávali dva a pol kilometra medzi základňami.

Prečo všetci mlčia? začudovala sa Bobbie. Jej čata bola strašidelne ticho.

A potom, práve keď jej jednotka dorazila k palebnej línii, jej brnenie so zapípaním oznámilo, že zaznamenáva rušenie. Stratila spojenie so satelitom a mapa oblasti zmizla. Hlásenia o životných funkciách a stave vybavenia členov jej tímu zhasli, keď sa spojenie s ich brneniami prerušilo. Slabé šumenie vysielacky stíchlo a ju obklopilo ešte znepokojivejšie ticho.

Gestami prikázala tímu, aby zaujal pozície na pravom krídle, a potom vyrazila po línii k poručíkovi Givensovi, svojmu veliacemu dôstojníkovi. Zazrela jeho brnenie priamo v strede línii, takmer pod Jódžinbóm. Dobešla k nemu a priložila prilbu k tej jeho.

„Doriti, čo sa deje?“ zakričala.

Podráždene na ňu pozrel a zakričal: „Netuším. Nemôžeme im povedať, aby sa stiahli, pretože nás rušia, a naše vizuálne varovania ignorujú. Ešte predtým, ako vypadlo spojenie, som dostal povolenie strieľať, ak sa priblížia na pol kilometra od nás.“

Bobbie mala stovky ďalších otázok, no jednotkám Spojených národov chýbalo k prekročeniu päťstometrovej hranice len pár sekúnd, takže sa rozbehla držať pravé krídlo so svojou jednotkou. Cestou prikázala brneniu spočítať prichádzajúce jednotky a označiť ich za nepriateľské. Brnenie oznámilo, že našlo sedem cieľov. Menej ako tretina vojakov na základni Spojených národov.

Nedáva to zmysel.

Nechala brnenie, nech jej na obrazovke vyznačí päťstometrovú hranicu. Nepovedala svojim chlapcom, že je to palebná zóna. Nemusela. Spustia paľbu zarovno s ňou aj bez toho, aby vedeli prečo.

Vojaci Spojených národov dorazili do kilometrovej vzdialenosti, no stále nepadol jediný výstrel. Blížili sa v rozptýlenej formácii, šiesti v nepravidelnom rade vpredu, siedmy zhruba sedemdesiat metrov za nimi. Displej v brnení jej automaticky vybral za cieľ postavu úplne vľavo, ktorá k nej bola najbližšie. Niečo sa jej však nepozdávalo, a tak zrušila automatickú voľbu, vybrala si ako cieľ postavu vzadu a prikázala brneniu, aby jej ju priblížil.

Malá postava v jej zamieriavaci sa zrazu zväčšila. Zacítla, ako jej po chrbte prešli zimomriavky, a priblížila si ju ešte viac.

Postava, ktorá prenasledovala šesť vojakov Spojených národov, nemala oblečený skafander. Takisto sa nedalo tvrdiť, že ide o človeka. Jej pokožku pokrývali chitínové pláty pripomínajúce veľké čierne šupiny. Mala obrovskú hrôzostrašnú hlavu, pokojne aj dvakrát takú veľkú ako ľudská, a plnú zvláštnych výrastkov.

No najdesivejšie boli jej ruky. Na jej telo boli priveľké a na svoju hrúbku pridlhé, ako ruky z detských nočných môt. Ruky trola pod posteľou alebo čarodejnice vkrádajúcej sa oknom. Postava ich neprestajne maniakálne našahovala a šmátrala nimi pred sebou.

Zemské jednotky neútočili. Ustupovali.

„Strieľajte na tú vec, čo ich naháňa,“ vykrikla Bobbie do prázdna.

Ešte než vojaci prekročili polkilometrovú líniu, po ktorej by Martania spustili paľbu, tvor ich dobehol.

„Och, doriti,“ zašepkala Bobbie. „Doriti.“

Tvor schmatol veľkými rukami jedného z vojakov a roztrhol ho na dvoje ako papier. Titánovo-keramické brnenie sa poddalo rovnako ľahko ako telo vnútri a ľad zasypali kúsky techniky a mokré ľudské vnútornosti. Zvyšní piati vojaci sa rozbehli ešte rýchlejšie, no vraždiace monštrum, ktoré ich naháňalo, takmer nespomalilo.

„Strieľajte, strieľajte, strieľajte!“ kričala Bobbie a spustila paľbu. Vďaka svojmu výcviku a technológiám v bojovom brnení sa menila na extrémne efektívny stroj na zabíjanie. Len čo potiahla spúšť zabudovanej zbrane, na tvora rýchlosťou viac než tisíc metrov za sekundu vystrelil prúd dvojmilimetrových prierazných nábojov. V priebehu necelých sekundy vypálila päťdesiat nábojov. Tvor bol zhruba veľkosti človeka, pohyboval sa relatívne pomaly a bežal rovno. Zameriavací systém jej vďaka zabudovanej balistickej korekcii umožňoval zasiahnuť predmet veľkosti softbalovej loptičky pohybujúci sa nadzvukovou rýchlosťou. Každý náboj, ktorý na tvora vypálila, trafil.

Nezáležalo na tom.

Náboje ním preleteli a pravdepodobne cestou cez jeho telo ani výraznejšie nespomalili. Z každej výstupnej rany vystreľovali na

sneh namiesto krvi čierne vlákna. Pripadala si, akoby strieľala do vody. Rany sa zatvárali takmer rýchlejšie ako vznikali; o zásahoch svedčila iba stopa čiernych vlákien za tvorom.

A potom dobehol druhého zemskeho vojaka. Namiesto toho, aby ho roztrhal ako toho predošlého, sa zatočil a vrhol plne ozbrojeného Pozemšťana – ktorý pravdepodobne vážil viac než päťsto kíl – k Bobbie. Displej v jej prilbe vojaka sledoval na ceste k oblohe a ochotne ju informoval, že tvor ho nevrhol *k* nej, ale *na* ňu. Veľmi plochou trajektóriou. Čiže rýchlo.

Uskočila tak rýchlo, ako jej to objemné brnenie dovolilo. Nešťastný vojak Spojených národov trafil Hillmana, ktorý stál pri nej, a vzápätí sa obaja smrteľnou rýchlosťou odrážali od ľadu.

Kým sa obrátila späť k tvorovi, stihol zabiť ďalších dvoch vojakov.

Celá marťanská línia vrátane Jódžinbóa aj s jeho veľkým guľometom naň spustila paľbu. Dvaja zvyšní vojaci zo Zeme sa rozdelili a bežali šikmo od tvora, aby svojim marťanským náprotivkom otvorili palebnú líniu. Tvor zasiahli stovky, tisíce nábojov. Jeho telo sa zahojilo bez toho, aby prestal upalovať plnou rýchlosťou. Keď neďaleko od neho vybuchla strela z Jódžinbóvho guľometu, sotva spomalil.

Bobbie vyskočila na nohy a pridala sa k paľbe, veľa však nezmohla. Tvor vrazil do marťanskej línie a mihnutím oka zabil dvoch vojakov. Jódžinbó sa šmykom uhol, oveľa obratnejšie, ako by človek od takejto veľkého stroja čakal. Bobbie predpokladala, že ho riadi Sa'id. Chvatal sa, že s veľkým robotom by vedel tancovať tango, keby chcel. Ani to však nepomohlo. Sa'id ešte ani nestihol namieriť guľomet na výstrel z bezprostrednej blízkosti, keď tvor vybehol na robota, chytil dvierka pilotskej kabíny a vytrhol ich z pántov. Vyšklbol Sa'ida z pásov v kokpíte a vyhodil ho do šesťdesiatmetrovej výšky.

Ostatní vojaci začali strieľajúc ustupovať. Bez vysieláčiek nemali ústup ako koordinovať. Bobbie si uvedomila, že spolu s ostatnými beží ku kupole. Malá a vzdialená časť jej mysle, ktorá nepanikárila, jej vravela, že sklenená-kovová kupola ju pred niečím, čo dokáže roztrhať ozbrojeného muža alebo zničiť deväťtonového robota, neochráni. Zároveň si uvedomovala, že snaha potlačiť hrôzu je márna.

Keď našla vstup do kupoly, ostal s ňou len jeden vojak. Gourab. Takto zblízka mu cez priezor zo spevneného skla videla do tváre. Kričal niečo, čo nepočula. Chcela sa nakloniť a priložiť svoju prilbu k jeho, keď ju zhodil na chrbát a ona spadla na ľad. Búchal po ovládaní dverí pästou v kovovej rukavici, snažil sa prebiť dnu, keď ho tvor chytil a jedným lenivým mávnutím mu strhol prilbu. Gourab sa na okamih s tvárou vo vákuu zarazil, žmurkal, ústa mal otvorené a nehučne kričal; potom mu tvor odtrhol hlavu rovnako ľahko ako prilbu.

Otočil sa a pozrel sa na Bobbie, ktorá stále ležala na chrbte.

Zblízka videla, že má jasnomodré oči. Žiarivé, elektricky modré. Krásne. Zdvihla zbraň a držala spúšť pol sekundy, kým si uvedomila, že jej už dávno došla munícia. Tvor pozrel na jej zbraň s výrazom, o ktorom by prisahala, že je to zvedavosť, potom sa jej pozrel do očí a naklonil hlavu nabok.

Je to tu, pomyslela si. Zomriem a ani nebudem vedieť, kto a prečo ma zabil. Smrť, s tým by sa zmierila. Smrť bez akýchkoľvek odpovedí však pôsobila príšerne kruto.

Tvor vykročil k nej, potom zastal a striasol sa. Z pásu mu vyrástol ďalší pár rúk, ktorý sa vo vzduchu krútil ako chápadlá. Jeho hlava, už aj tak ohavná, spuchla. Modré oči žiarili rovnako jasne ako svetlá v kupolách.

A potom vybuchol v ohnivej guli, ktorá ju odhodila po ľade, a ona vrazila do nízkeho kopca s takou silou, až nárazový gél v jej brnení stuhol a uväznil ju na mieste.

Ležala na chrbte a strácala vedomie. Na nočnej oblohe nad ňou sa začalo blýskať svetlo. Lode na orbite na seba strieľali.

Zastavte paľbu, vyslala myšlienku do temnoty. Ustupovali. Zastavte paľbu. Jej vysielacia stále nefungovala, jej brnenie nereagovalo. Nemala im ako povedať, že vojaci Spojených národov neútočili.

Ani že útočilo niečo iné.